

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobkyně: **Letiště Praha, a.s.**
sídlem K letišti 6/1019, 161 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: **1) CID company s.r.o.**
sídlem K Betáni 1094/15, 148 00 Praha 4
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Hlavičkou
sídlem K Dolům 1924/42, 140 00 Praha 4
2) Lidl Česká republika v.o.s.
sídlem Nárožní 1359/11, 158 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2020, č. j. 103169/2020/KUSK-DOP/Hir,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

1. Dne 27. 2. 2019 podala osoba zúčastněná na řízení 1) (dále jen „stavebník“) k Městskému úřadu Černošice, oddělení dopravy a správy komunikací (dále jen „speciální stavební úřad“) žádost o vydání společného povolení podle § 94j zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 312/2019 Sb. (dále jen „stavební zákon“) na stavbu „rozšíření komunikace Ke Kopanině, Tuchoměřice“ na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, XK, XL, XM, XN, XO, XP, XQ, XR, XS, XT a XU v katastrálním území K. (dále jen „stavební záměr“).
2. Stavebník k žádosti přiložil mj. vyjádření žalobkyně jakožto vlastníka technické infrastruktury a provozovatele letiště Praha/Ruzyně (vyjádření ze dne 22. 2. 2019, č. 594/19/LP ZRI/LP RIP). Žalobkyně projevila s umístěním a provedením stavebního záměru nesouhlas s tím, že stavební záměr by se nacházel v ochranném pásmu podle Leteckého předpisu L14 vydaného Ministerstvem dopravy (*pozn. soudu: Naproti tomu v bodě 3 předmětného vyjádření žalobkyně uvedla, že stavební záměr „výškově nezasahuje do vyhlášených ochranných pásem ani nenarušuje ochranné pásmo leteckých pozemních zařízení“*). Žalobkyně zdůraznila, že těsně nad tímto prostorem letadla vzlétají a klesají na přistání, a proto není žádoucí, aby zde byly umístovány jakékoliv překážky. Žalobkyně rovněž upozornila, že v dané lokalitě je dlouhodobě nedořešená dopravní situace a k jakémukoliv navýšení intenzity dopravy v důsledku realizace stavebního záměru by se měly vyjádřit odbory dopravy Krajského úřadu Středočeského kraje a Magistrátu hl. m. Prahy. Žalobkyně dále podotkla, že v dané lokalitě nespravuje žádné inženýrské sítě a že příslušným orgánem ve věci ochranných pásem je Úřad pro civilní letectví. Platnost svého vyjádření stanovila na jeden rok, tj. do 22. 2. 2020.
3. Řízení letového provozu ČR, s.p., nemělo proti stavebnímu záměru žádných námitek (vyjádření ze dne 12. 1. 2019, č. SCL/694/2019) s tím, že v dotčené lokalitě nespravuje žádná zabezpečovací zařízení a stavební záměr se nachází pod prostorem ochranných pásem (radionavigačních, radiokomunikačních a výškových) a přehledových systémů LPZ (lightning protection zone, tedy zóny ochrany před bleskem – pozn. soudu).
4. Úřad pro civilní letectví se stavebním záměrem souhlasil (závazné stanovisko ze dne 5. 2. 2019, č. j. 14439-18-701) za předpokladu, že při jeho realizaci budou dodrženy určité omezující podmínky (např. budou aplikována vhodná protiprašná opatření a osvětlení staviště nebude oslňovat pracovníky Řízení letového provozu ČR, s.p.). Souhlasné závazné stanovisko ke stavebnímu záměru vydal rovněž Městský úřad Černošice, odbor územního plánování jakožto orgán územního plánování podle § 6 odst. 1 písm. e) stavebního zákona (závazné stanovisko ze dne 20. 12. 2018, č. j. MUCE 77950/2018 OUP).
5. Speciální stavební úřad následně oznámil zahájení společného řízení a zároveň stanovil 15denní lhůtu pro uplatnění závazných stanovisek, námitek účastníků a připomínek veřejnosti. Mezi účastníky řízení v rozdělovníku oznámení zahrnul mj. žalobkyni a osobu zúčastněnou na řízení 2) Lidl Česká republika v.o.s. (dále jen „Lidl“).
6. Žalobkyně v průběhu společného řízení namítala (námitka ze dne 18. 5. 2020, č. 1282/20/LP RZI/LP RIP), že její vyjádření ze dne 22. 2. 2019 již pozbylo platnosti, přičemž zopakovala důvody svého nesouhlasu s umístěním a provedením stavebního záměru.

7. Speciální stavební úřad vydal dne 1. 6. 2020 rozhodnutí, č. j. MUCE 33233/2020 OSU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž podle § 94p odst. 1 stavebního zákona schválil stavební záměr a pro jeho provedení stanovil mj. podmínky požadované Úřadem pro civilní letectví [podmínka č. 6 b)]. V odůvodnění uvedl, že účastníci řízení ve smyslu § 94k písm. d) a e) stavebního zákona neuplatnili proti stavebnímu záměru žádné námítky. Podání žalobkyně ze dne 18. 5. 2020 označené jako námitka považoval speciální stavební úřad za připomínku veřejnosti. K tvrzení žalobkyně, že její vyjádření ze dne 22. 2. 2019 již pozbylo platnosti, speciální stavební úřad uvedl, že stěžejním podkladem pro rozhodnutí bylo v dané věci závazné stanovisko Úřadu pro civilní letectví ze dne 5. 2. 2019. Speciální stavební úřad dále zdůraznil, že stavební záměr spočívá v marginálním rozšíření stávající komunikace (umístění chodníku, zeleně a cyklostezky), nikoliv v napojení nových logistických areálů, jak se mylně domnívá žalobkyně. Speciální stavební úřad si nevyžádal stanoviska od odborů dopravy Krajského úřadu Středočeského kraje a Magistrátu hl. m. Prahy s tím, že tyto správní orgány nejsou k rozhodování v dané věci příslušné.
8. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém se zejména domáhala přiznání postavení účastníka řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona s odůvodněním, že je vlastníkem veškerých nemovitých věcí v areálu Letiště Václava Havla Praha a okružní křižovatky Lipská – Aviatická nacházející se na pozemku parc. č. XB v katastrálním území R. Žalobkyně uvedla, že nejvhodnější příjezdová cesta vede právě přes okružní křižovatku Lipská – Aviatická, a proto realizaci záměru dojde k zásahu do jejích vlastnických práv. Žalobkyně dále rekapitulovala důvody svého nesouhlasu se stavebním záměrem.
9. Dne 28. 8. 2020 vydal žalovaný v záhlaví označené rozhodnutí, jímž odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že vyjádření žalobkyně ze dne 22. 2. 2019 nebylo závazným stanoviskem dotčeného orgánu, a proto nebyla jeho platnost vázána na konkrétní zákonnou lhůtu. Žalovaný dále konstatoval, že námitku ze dne 18. 5. 2020 je možno „s odkazem na vyjádření ze dne 22. 02. 2019 a dále blíže a velmi obecně uplatněné námítky“ považovat „za naprosto nedostateč[ou] z hlediska [jejího] vypořádání“. Žalovaný se dále obsáhle zabýval tím, zda podané odvolání splňuje náležitosti stanovené § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění zákona č. 12/2020 Sb. (dále jen „správní řád“), přičemž dospěl k závěru, že odvolání je nutné považovat za „nicotný úkon“, jelikož nebylo podáno osobou pověřenou statutárním orgánem žalobkyně. K otázce účastnictví žalovaný uvedl, že se žalobkyní bylo od počátku společného řízení jednáno jako s účastníkem řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona, a mohla tak plně uplatňovat svá procesní práva. Žalovaný vytkl speciálnímu stavebnímu úřadu, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nezahrnul žalobkyni mezi účastníky řízení, nicméně shledal, že tato vada neměla za následek nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, jelikož veškeré námítky žalobkyně byly vypořádány. Žalovaný uzavřel, že soulad stavebního záměru s požadavky na veřejnou a technickou infrastrukturu a požadavky zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví a o změně a doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění zákona č. 111/2019 Sb. byl řádně posouzen v závazných stanoviscích Úřadu pro civilní letectví a orgánu územního plánování.
10. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

11. Žalobkyně v žalobě předně brojí proti závěru žalovaného, že její odvolání bylo nicotné. Žalobkyně namítá, že odvolání podala řádně prostřednictvím datové schránky, a proto by mělo mít v souladu s § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění zákona č. 12/2020 Sb. (dále jen „zákon o elektronických úkonech“) stejné účinky jako podepsaný úkon učiněný písemně. V tomto ohledu žalobkyně odkazuje na stanovisko Nejvyššího soudu ze dne ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. Pls. 1/2015, a usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 11. 2017, č. j. Vol 65/2017 - 24. Žalobkyně dále upozorňuje, že žalovaný danou otázku nesprávně posoudil podle neúčinného zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu), ve znění zákona č. 64/2014 Sb. (dále jen „zákon o elektronickém podpisu“). Podle žalobkyně navíc správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou rovnosti ve smyslu § 7 odst. 1 správního řádu, když žalobkyni „s ohledem na [její] právní postavení a status“ (v žalobě citováno ze str. 4 napadeného rozhodnutí) nepoučily o tom, jak má případně odstranit vady podaného odvolání.
12. Žalobkyně dále namítá, že vyjádření ze dne 22. 2. 2019 podala podle § 94s odst. 2 písm. c) stavebního zákona jako vlastník veřejné technické infrastruktury. Vzhledem k tomu se žalobkyně pozastavuje nad závěrem žalovaného, že vyjádření ze dne 22. 2. 2019 nelze považovat za námitku ani stanovisko dotčeného orgánu.
13. Žalobkyně rovněž upozorňuje na skutečnost, že žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil, ačkoliv v odůvodnění napadeného rozhodnutí otevřeně přiznal, že speciální stavební úřad vypořádal uplatněné námitky zcela nedostatečně.
14. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za vnitřně rozporné v tom směru, že žalovaný na jednu stranu označil podané odvolání za nicotné, ale na druhou stranu odvolací námitky věcně vypořádal. Z průběhu společného řízení podle žalobkyně jednoznačně vyplývá, že s ní nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, přičemž upozorňuje na skutečnost, že speciální stavební úřad považoval její námitku za pouhou připomínku veřejnosti. Podle žalobkyně se nejedná o pouhou chybu v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ale o zásadní procesní pochybení způsobující jeho nezákonnost. Žalobkyně dále poukazuje na praxi speciálního stavebního úřadu, který ji údajně v typově obdobných případech opakovaně nepřiznává postavení účastníka řízení. Za absurdní považuje žalobkyně závěr žalovaného, že žalobkyně neuplatnila ve společném řízení námitky, a jedná se tak o pochybení na její straně.
15. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že v průběhu společného řízení bylo se žalobkyní jednáno jako s účastníkem řízení, který mohl plně uplatňovat svá procesní práva. Žalovaný dále podotýká, že ačkoliv označil odvolání za nicotné, veškeré odvolací námitky vypořádal.
16. Stavebník k žalobě uvádí, že správní orgány postupovaly v dané věci správně, přičemž stavební záměr byl již proveden a řádně zkolaudován.
17. Společnost Lidl se k žalobě nevyjádřila.

III. Posouzení věci soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud

vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

19. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, jelikož účastníci ani na výzvu soudu nesdělili, že by s tímto postupem nesouhlasili (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
20. Soud předesílá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je na samé hranici přezkoumatelnosti, jelikož některé závěry žalovaného (např. o nicotnosti odvolání) jsou formulovány natolik nesrozumitelně, že z nich téměř nejsou seznatelné skutečné důvody výroku rozhodnutí. Soud ovšem shledal, že ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím, jehož odůvodnění je kvalitativně nesrovnatelně vyšší než odůvodnění žalovaného, je napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů přezkoumatelné (srov. např. rozsudky NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25, bod 14, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 As 276/2017 - 28, bod 28).
21. Soud dává žalobkyni za pravdu v tom, že odvolání podala zcela v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu v řádné elektronické podobě. Z přiložené doručky (průvodky elektronického podání) jednoznačně vyplývá, že odvolání bylo odesláno prostřednictvím datové schránky žalobkyně, a proto se na něj uplatní tzv. fikce podpisu podle § 18 odst. 2 zákona o elektronických úkonech spočívající v tom, že podání učiněné právnickou osobou prostřednictvím její datové schránky má stejné účinky jako procesní úkon, který za právnickou osobu písemně učiní a podepíše osoba oprávněná jednat za právnickou osobu podle příslušného procesního předpisu (srov. § 30 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 21 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů). Zcela přílehavá je v tomto ohledu žalobkynina argumentace stanoviskem Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. Plsň 1/2015, a usnesením NSS ze dne 16. 11. 2017, č. j. Vol 65/2017 - 24 (srov. dále rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 22/2018 - 30, a usnesení NSS ze dne 12. 6. 2019, č. j. 6 Ads 94/2019 - 15).
22. Neobstojí proto závěr žalovaného, že podané odvolání bylo nicotné, jelikož nebylo učiněno oprávněnou osobou a nebylo řádně podepsáno (str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí). Soud předně zdůrazňuje, že vadou nicotnosti může být stíženo pouze rozhodnutí správního orgánu (srov. § 77 správního řádu), nikoliv úkon účastníka řízení. Nelze se navíc nepozastavit nad tím, že se žalovaný ani nesnažil (mylně) vytýkanou vadu podání odstranit výzvou podle § 37 odst. 3 správního řádu. Soud ovšem neshledal, že by uvedené pochybení žalovaného mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podstatná je totiž skutečnost, že se žalovaný odvoláním žalobkyně – i navzdory nepřiléhavým úvahám o nicotnosti podání – věcně zabýval (jakkoliv takový postup vzhledem k vytýkané „nicotnosti“ odvolání působí značně nekonzistentně). V konečném důsledku tak chybný závěr žalovaného ohledně vad odvolání nijak neovlivnil rozhodnutí o věci samé, a proto ani nemohl jakkoliv zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobkyně. Ze stejného důvodu nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv skutečnost, že žalovaný při svých mylných úvahách o „nicotnosti“ odvolání vycházel z neúčinného právního předpisu (tedy zákona o elektronickém podpisu namísto zákona o elektronických úkonech), ani zcela nemístná poznámka, že žalobkyni nebylo nutné vzhledem k jejímu „právnímu postavení a statusu“ (str. 4 napadeného rozhodnutí) vyzývat k odstranění nedostatků podání.

23. Soudu není zcela zřejmé, kam směřovala argumentace žalobkyně, že žalovaný její vyjádření ze dne 22. 2. 2019 nepovažoval ani za námitku účastníka, ani za stanovisko dotčeného orgánu. Sama žalobkyně totiž v téže části žaloby jen o pár vět dál připouští, že vyjádření ze dne 22. 2. 2019 bylo svou povahou stanoviskem vlastníka technické infrastruktury ve smyslu § 94l odst. 2 písm. c) stavebního zákona [v žalobě je zjevně mylně odkazováno na § 94s odst. 2 písm. c) stavebního zákona, který by se aplikoval ve společném řízení s posouzením vlivů na životní prostředí – pozn. soudu]. Z logiky věci se tak nemohlo jednat o námitku ani závazné stanovisko podle § 94n odst. 1 a 3 stavebního zákona. Nutno navíc podotknout, že sama žalobkyně ve vyjádření ze dne 22. 2. 2019 uvedla, že v dané lokalitě ani žádné inženýrské sítě nespravovala, proto není zřejmé, jak by ji v tomto směru mohlo negativně ovlivnit umístění a provedení stavebního záměru jakožto údajného vlastníka technické infrastruktury.
24. Pokud jde o námitku žalobkyně, že žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil, ačkoliv v odůvodnění napadeného rozhodnutí otevřeně přiznal, že speciální stavební úřad vypořádal uplatněné námitky zcela nedostatečně (str. 3 napadeného rozhodnutí), soud konstatuje, že v předmětné části napadeného rozhodnutí žalovaný spíše neobratně kritizoval kvalitu žalobkyniny námitky ze dne 18. 5. 2020, a nikoliv že by zpochybňoval dostatečnost jejího vypořádání ze strany speciálního stavebního úřadu. Ačkoliv soud připouští, že formulace „*možno považovat za naprosto nedostatečné z hlediska jejich vypořádání*“ působí poněkud zmatečně, z kontextu ostatních částí napadeného rozhodnutí (např. str. 2 a 5 napadeného rozhodnutí) je zřejmé, že žalovaný shledal vypořádání žalobkyniných námitek v prvostupňovém rozhodnutí za dostatečné.
25. Za zcela nedůvodnou soud shledal žalobní námitku, že žalobkyně byla v průběhu společného řízení zkrácena na svých procesních právech, jelikož s ní nebylo jednáno jako s účastníkem řízení. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně v průběhu společného řízení ani později v žalobě nenamítala, že by v důsledku tvrzeného porušení procesních práv byla jakkoliv zkrácena na svých hmotných právech. Již z tohoto důvodu by případné opomenutí žalobkyně jako účastníka řízení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [srov. § 65 odst. 1 a § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a rozsudky NSS ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001 - 30, č. 494/2005 Sb. NSS, či ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 218/2019 - 28, č. 4137/2021 Sb. NSS]. Z průběhu společného řízení je navíc patrné, že se žalobkyní bylo – i navzdory způsobu jejího označování v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí – fakticky jednáno jako s účastníkem řízení. Svědčí o tom zejména skutečnost, že žalobkyně byla mezi účastníky řízení zahrnuta již v oznámení o zahájení společného řízení, bylo ji umožněno uplatnit proti stavebnímu záměru námitky, kterými se speciální stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí explicitně zabýval a vypořádal je (byť je formálně označil za připomínky veřejnosti). Prvostupňové rozhodnutí bylo navíc žalobkyni řádně oznámeno a její odvolání nebylo zamítnuto jako nepřipustné podle § 92 odst. 1 ve spojení s § 81 odst. 1 správního řádu, nýbrž bylo zamítnuto věcně. Žalobkyni tak bylo v průběhu společného řízení plně umožněno hájit své zájmy a vyjadřovat se ke stavebnímu záměru. Po celé správní řízení k ní tedy bylo materiálně přistupováno jako k účastníkovi řízení a k tvrzenému porušení jejích procesních práv ve skutečnosti nedošlo. Žaloba je proto nedůvodná.
26. Soud považuje za vhodné se pouze nad rámec nutného odůvodnění vyjádřit k tvrzení žalobkyně, že jí speciální stavební úřad v typově obdobných případech opakovaně

nepřiznává postavení účastníka řízení. Podle § 94k písm. e) stavebního zákona „[ú]častníkem společného územního a stavebního řízení je osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno.“ Žalobkyně však takovou osobou zjevně není, neboť nedisponuje vlastnickým ani jiným věcným právem k nemovitostem, jež by přímo sousedily se stavebním záměrem. Samozřejmě nelze zcela vyloučit dotčení v důsledku zápachu, hluku či jiných emisí z intenzivnější dopravy, i v takovém případě se však musí jednat o dotčení práv citovaných v § 94k písm. e) stavebního zákona, tedy ve vztahu k vlastnickému či jinému věcnému právu k sousední stavbě nebo sousednímu pozemku nebo stavbě na nich (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 7. 7. 2020, č. j. 45 A 140/2017 - 64, bod 20, a ze dne 17. 2. 2021, č. j. 54 A 186/2018 - 21, bod 28). V nyní posuzované věci žalobkyně dovozovala své účastenství podle § 94k písm. e) stavebního zákona z titulu vlastnického práva k veškerým nemovitým věcem v areálu Letiště Václava Havla Praha a okružní křižovatky Lipská – Aviatická nacházející se na pozemku parc. č. XE v katastrálním území R, přes kterou má vést nejvhodnější příjezdová cesta ke stavebnímu záměru. K tomu je třeba podotknout, že žalobkyní zmiňovaná okružní křižovatka Lipská – Aviatická je ve skutečnosti součástí tělesa silnice ve vlastnictví Hlavního města Prahy (byť umístěného na pozemku ve vlastnictví žalobkyně v rámci režimu § 11 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů), která v daném úseku představuje hlavní dopravní tepnu a která je oddělena cca 2 kilometry širokým pásem polí či parkovacích ploch od míst, v nichž má probíhat stavební záměr, jenž spočívá toliko v dílčím rozšíření tamní komunikace v ulici na Kopanině. Za těchto okolností je možnost přímého dotčení vlastnických práv žalobkyně v důsledku emisí z dopravy představitelné poměrně obtížné.

IV. Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na výše uvedené soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
28. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Pokud jde o žádost procesně úspěšného žalovaného o přiznání náhrady nákladů řízení, pak soud odkazuje na závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, podle něhož žalované správní orgány mají právo pouze na náhradu vynaložených nákladů, které přesahují jejich běžnou úřední činnost, jinak se náhrada nákladů procesně úspěšnému žalovanému správnímu orgánu zásadně nepřiznává. V nyní posuzované věci žalovaný předložil vyjádření k žalobě a zaslal správní spis, což nelze považovat za úkony, jež by vybočovaly z běžné úřední činnosti (do níž spadá i obhajoba vlastního rozhodnutí před správním soudem) a s nimiž by byly spojeny mimořádné náklady. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).
29. O nákladech osob zúčastněných na řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 5 věty první s. ř. s., neboť jim soud neuložil plnění žádné povinnosti, v jejíž souvislosti by jim vznikly nějaké náklady (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. října 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu